

Kitab Daniel - Nomer Dalapan Puluh Tujuh

Muka Tumpangan ngeunaan Pasemon Sapuluh Parawan: Hiji Lalampahan Nu Jero ngaliwatan Sajarah Adventis

Jeff Pippenger

2024-02-20

Pasemon ngeunaan sapuluh parawan ngagambarkeun pangalaman umat Adventis.

“Pasemon ngeunaan sapuluh parawan dina Mateus 25 ogé ngagambarkeun pangalaman umat Advent.” *The Great Controversy*, 393.

Golongan Adventis Millerite nedunan éta misil nepi ka unggal jéntréna.

“Abdi remen dituduhkeun kana misil sapuluh parawan, anu lima wijaksana, jeung lima deui bodo. Misil ieu geus jeung bakal digenepan nepi ka kana unggal jéntréna pisan, sabab éta miboga panerapan anu husus pikeun mangsa ieu, sarta, saperti amanat malaikat katilu, geus digenepan jeung bakal terus jadi bebeneran kiwari nepi ka panutupan jaman.” *Review and Herald*, 19 Agustus 1890.

Sajarah gerakan malaikat kahiji ngagambarkeun gerakan malaikat katilu, sarta puseur perhatian pamungkas tina éta misil téh nya éta naha para parawan miboga minyak, anu mangrupa warta hujan panungtungan.

“Aya hiji dunya anu keur ngagolér dina kajahatan, dina panipuan, jeung dina kasasar, dina kalangkang pati pisan,—saré, saré. Saha anu keur ngaraoskeun kanyeri jiwa pikeun ngahudangkeun maranéhna? Sora naon anu tiasa ngahontal maranéhna? Pikiran abdi kabawa ka mangsa nu bakal datang nalika tanda bakal dipasihkeun, ‘Lah, Panganten Lalaki sumping; geura kaluar pikeun mapag Anjeunna.’ Tapi sawatara bakal geus ngalambat-lambatkeun pikeun meunangkeun minyak pikeun ngeusian deui palita-palitana, sarta telat teuing maranéhna bakal manggihan yén tabiat, anu dilambangkeun ku minyak, henteu tiasa dipindahkeun. Minyak éta téh kabeneran Kristus. Éta ngawakilan tabiat, sarta tabiat henteu tiasa dipindahkeun. Teu aya saurang ogé anu tiasa ngamankeun éta pikeun batur. Masing-masing kudu meunangkeun pikeun dirina sorangan hiji tabiat anu geus dimurnikeun tina unggal kokotor dosa.” *Bible Echo*, 4 Méi 1896.

“Minyak” dina éta misil ngalambangkeun “karakter,” sarta ogé “kabeneran Kristus.” Karakter anu disucikeun ngan ukur dihasilkeun ku jalma-jalma anu ngadahar Firman Allah.

Suciakeunan maranéhna ku kayaktian-Mu: pangandika-Mu teh kayaktian. Yohanes 17:17.

“Minyak” téh ogé pesen-pesen ti Roh Allah.

“Allah dihina nalika urang henteu narima pangandika-pangandika anu dikirimkeun-Na ka urang. Ku kituna urang nampik minyak emas anu ku Anjeunna rék dicurahkeun kana jiwa urang pikeun diteruskeun ka jalma-jalma anu aya dina poek.” *Review and Herald*, 20 Juli

1897.

“Minyak” téh nyaéta talatah-talatah tina Firman Allah anu nganteurkeun ayana kasucian tina kabeneran Kristus. Dina pasemon ngeunaan sapuluh parawan, anu ogé mangrupikeun nubuat Habakuk pasal dua, talatah Panyaur Tengah Peuting, anu mangrupikeun talatah kabeneran Kristus, sakumaha dilambangkeun ku talatah Jones jeung Waggoner dina pemberontakan taun 1888.

“Gusti ku welas asih-Na anu agung ngutus hiji pesen anu pangmulya ka umat-Na ngaliwatan Seseupuh Waggoner jeung Jones. Pesen ieu dimaksudkeun pikeun nempatkeun Jurusalamet anu diangkat ka luhur leuwih écés di payuneun dunya, nya éta pangorbanan pikeun dosa sakuliah dunya. Ieu ngadugikeun pambarengan ku iman ka nu jadi Pananggung; ieu ngondang jalma-jalma supaya narima kabeneran Kristus, anu dinyatakeun dina kataatan kana sakabéh parentah Allah. Loba anu geus leungiteun paningal kana Yesus. Maranéhna perelu panonna diarahkan ka Pribadi-Na anu ilahi, kana kamulyaan jasa-jasa-Na, jeung kana kanyaah-Na anu teu robah ka kulawarga manusa. Sagala kakawasaan geus dipasrahkeun kana panangan-Na, supaya Anjeunna tiasa ngabagikeun kurnia-kurnia anu beunghar ka manusa, maparin kurnia anu teu ternilai, nya éta kabeneran-Na sorangan, ka insan manusa anu teu daya. Ieu téh pesen anu diparéntahkeun ku Allah supaya dipasihkeun ka dunya. Ieu nyaéta pesen malaikat katilu, anu kudu diproklamasikeun ku sora anu tarik, sarta dibarengan ku curahan Roh-Na dina ukuran anu gedé.” Testimonies to Ministers, 91.

Pesen éta nya éta pesen hujan panungtungan.

“Hujan ahir téh baris tumiba ka umat Allah. Hiji malaikat anu kawasa baris turun ti sawarga, sarta sakuliah bumi bakal dicaangan ku kamulyaanana.” Review and Herald, 21 April 1891.

Nalika malaikat anu gagah turun dina 11 Séptémber 2001, hujan panungtungan mimiti ngagerimis sarta sajarah kaum Millerite, sakumaha digambarkeun dina pasemon sapuluh parawan jeung Habakuk pasal dua, mimiti kaulang deui. Dina mangsa éta umat Allah dina poé-panungtungan ngadahar kitab anu aya dina panangan éta malaikat, sarta ku ngalakukeun kitu dipingpin balik ka jalan-jalan baheula Yeremia, ku kituna maranéhna jadi para pangawal anu kudu niup tarompét panggeuing. Panggeuing tarompét éta nya éta amanat Laodikia anu digambarkeun ku Yesaya minangka hiji ceurik anu tarik.

Gorowok tarik, ulah ditahan, angkatkeun sora maneh lir tarompét, sarta bejakeun ka umat Kami palanggaran maranéhna, jeung ka kulawarga Yakub dosa-dosa maranéhna. Yesaya 58:1.

Gerakan pembaruan malaikat kahiji sareng katilu dimimitian dina hiji “wanci panungtungan.” Dina éta waktos aya hiji “nambahan pangaweruh” anu bakal nguji angkatan anu harita keur hirup, nanging ngan sanggeus éta pangaweruh diterbitkeun minangka hiji pesen anu diformalkeun. Satuluyna éta pesen anu diformalkeun “dipaparin kakawasaan”, sareng panguatan éta ditandaan ku turunna hiji malaikat. Turunna éta malaikat ngaidéntifikasi paséa Habakkuk, sareng dua golongan mimiti ngaidéntifikasi hiji pesen anu boh pesen hujan ahir anu sajati boh anu palsu. Jalma-jalma anu satia tuluy jadi pangawal Allah anu mimiti niup pesen trompet pangéling-éling.

Amanat tarompet anu sajati dumasar kana cahaya anu dilambangkeun dina dua loh Habakuk. Éta téh panggeuing ka Laodikea, jeung panggeuing anu ngaidéntifikasi dosa-dosa umat Allah. Perdebatan beuki ngaronjat nepi ka kagagalan anu kahiji, nalika hiji golongan jadi “assembly of mockers,” jeung para panjaga anu sajati disaurkeun supaya balik deui kana sumanget pikeun amanat anu baheula ku maranéhna geus ditepikeun saméméh kagagalan éta. Nalika para panjaga balik deui, maranéhna ngakuan yén maranéhna aya dina “tarrying time”, sarta yén amanat anu katingalina gagal téh sabenerna baris kalakonan, tapi nurutkeun tatanan Allah. Amanat éta dimekarkeun salila hiji mangsa anu pondok (sanajan kitu tetep waé hiji mangsa), sarta nalika amanat éta sumping, éta dilambangkeun minangka amanat “the Midnight Cry”, anu saukur mangrupa paningkatan tina amanat anu mimiti dipaparin kakawasaan nalika malaikat turun.

Dina datangna eta pesen, hiji pamisahan antara jalma-jalma anu geus narima kalungguhan minangka para panjaga nalika malaikat turun, jeung jalma-jalma anu nolak, kacumponan sapinuhna. Eta pamisahan nandakeun titik nalika meterai ditekenkeun ka saratus opat puluh opat rébu, saméméh dicurahkeunana hujan ahir tanpa “pangukuran” anu kungsi ditumpangkeun kana hujan ahir anu mimiti nalika malaikat turun.

Sajarah kaum Millerite mangrupa hiji gambaran ngeunaan hujan ahir dina mangsa panyegelan ka saratus opat puluh opat rébu. Dina sajarah éta, paséa dina Habakuk dumasar kana hiji talatah hujan ahir anu sajati jeung anu palsu. Paulus ngaidéntifikasi hiji golongan minangka jalma-jalma anu miboga kanyaah kana bebeneran, jeung golongan séjén minangka jalma-jalma anu narima kasasab anu kuat sabab maranéhna teu miboga kanyaah kana bebeneran, sarta ku sabab maranéhna geus percaya kana hiji “kabohongan.”

Gerakan Millerite ngagambarkeun hiji kamekaran bebeneran anu nambahan dina pangaweruh jeung kakawasaan ti “waktu tungtung”, terus nepi ka pangerahna Roh Suci dina Pekik Tengah Peuting. Gerakan Millerite nangtukeun sababaraha patokan husus anu aya padananana, saperti hiji “waktu tungtung”, hiji “pembakuan” pesen anu diwakilan ku “nambahanana pangaweruh”, hiji “pangkuatan” pesen anu ditandaan ku hiji malaikat turun, hiji “kuciwa kahiji” anu ngenalkeun pasemon sapuluh parawan, hiji pangerahna Roh Suci anu diwakilan minangka “Pekik Tengah Peuting”, tuluy hiji “kuciwa kadua” anu pamungkas, nalika hiji panto dispensasional “ditutup” jeung panto dispensasional séjénna “dibuka”.

“Allah parantos maparin pesen-pesen Wahyu 14 tempatna dina runtuyan nubuat, sarta padamelanana moal eureun nepi ka panutup sajarah dunya ieu. Pesen malaikat kahiji jeung kadua masih mangrupa bebeneran pikeun mangsa ieu, sarta kudu lumangsung saajar jeung ieu anu nuturkeunana. Malaikat katilu ngembarkeun pangeling-elingna ku sora tarik. ‘Sanggeus ieu sagala,’ saur Yohanes, ‘kami ningali malaikat séjén turun ti sawarga, ngabogaan kakawasaan anu agung, sarta bumi jadi caang ku kamulyaan-na.’ Dina ieu pencerahan, cahaya tina katilu pesen éta dihiijikeun.” The 1888 Materials, 804.

Gerakan Millerite, anu ngalambangkeun gerakan saratus opat puluh opat rébu, raket kabeungkeut dina nubuatan dua rébu tilu ratus taun jeung dua rébu lima ratus dua puluh taun dina Daniel pasal dalapan, ayat tilu welas jeung opat welas. “Wanci ahir,” ngahontal dina panutupna “tujuh mangsa” murka Allah ka karajaan kalér Israil. Pormatna resmi amanat Miller dina taun 1831, kajadian dua

ratus dua puluh taun sanggeus diterbitkeunana Alkitab King James.

“Tuan Miller, saperti maranéhna anu kagerak ku ieu amanat di nagara-nagara séjén, mimitina nganggap yén anjeunna kedah ngalaksanakeun panggilanna ku cara nyerat jeung medarkeun dina jurnal-jurnal umum sarta dina pamflet. Mimitina anjeunna medarkeun pamadeganana dina Vermont Telegraph, hiji surat kabar Baptis, anu dicitak di Brandon, Vt. Ieu kajadian dina taun 1831.” John Loughborough, *The Great Second Advent Movement*, 120.

Gerakan “wanci panungtungan” malaikat katilu, sumping dina taun 1989, dina panutup saratus dua puluh genep taun ti pambrontakan taun 1863. “Saratus dua puluh genep” téh lambang tina “tujuh kali.” Duanana gerakan dimimitian ku hiji panggenapan tina “tujuh kali.”

Pesen ngeunaan gerakan malaikat katilu diformalkeun dina taun 1996, kalayan diterbitkana runtuyan artikel anu dijudulan, *The Time of the End*, anu geus dipedalkeun dina hiji majalah nu disebut, *Our Firm Foundation*. Artikel-artikel éta dipedalkeun dua ratus dua puluh taun sanggeus Declaration of Independence dina taun 1776. Pesen tina duanana gerakan éta diformalkeun dua ratus dua puluh taun sanggeus hiji sajarah anu langsung patalina jeung pesen anu sumping dina ahir dua ratus dua puluh taun éta.

Angka “dua ratus dua puluh” ngalambangkeun patalina (hiji tumbu) antara “tujuh waktu” tina murka Allah ka karajaan kidul Yuda anu dimimitian dina taun 677 SM, jeung awal dua rébu tilu ratus taun dina Daniel pasal dalapan, ayat opat welas, dina taun 457 SM. Angka dua ratus dua puluh ngahijikeun éta dua nubuat, sarta éta dua nubuat ditepikeun babarengan dina ayat-ayat dasar Adventisme, nyaéta Daniel pasal dalapan, ayat tilu welas jeung opat welas. Dina ayat-ayat éta Kristus ngenalkeun diri-Na sacara nubuat minangka “jalma suci anu tangtu,” anu mangrupa tarjamahan tina kecap Ibrani “Palmoni,” anu hartina “Nu Ajaib Nu Ngitung Bilangan”.

Nu Mahahéran Nu Ajaib ngawanohkeun dua titingalian anu ngagambarkeun dua galur nubuatan, dina dua ayat pisan anu ku Sister White diidentifikasi minangka tihang puseur Adventisme. Titik awalna dihiijikeun ku pakuat simbolis dua ratus dua puluh taun nepi ka mangsa éta kagenepan dina taun 1844. Habakkuk pasal dua dipungkas ku ayat dua puluh, ku kituna nandaan angka “dua ratus dua puluh” ku ungkara anu béda ku Mahahéran Nu Ajaib, sabab ayat éta ngaidéntifikasi hiji ciri utama tina Poé Panebusan antitipe anu dimimitian dina tanggal éta.

Nanging PANGERAN aya di Bait-Na anu suci; sing sakumna bumi cicingeun di payuneun-Na. Habakkuk 2:20.

Dua mangsa nubuatan anu ngawakilan tihang puseur Adventisme, anu ditepikeun langsung ku Nu Ngitung Anu Ajaib, kabeungkeut babarengan ku dua ratus dua puluh taun, sarta Yesus (Nu Ngitung Anu Ajaib), anu salawasna ngaidéntifikasi ahir hiji perkara jeung awal hiji perkara, nandaan panungtunganana dina 22 Oktober 1844 ku angka dua ratus dua puluh.

Gerakan malaikat kahiji, sakumaha ogé gerakan malaikat katilu, dimimitian dina hiji “waktu tungtung” (masing-masing taun 1798 jeung 1989), tempat “tujuh waktu” tina Imamat dua puluh genep diidentifikasi. Tanda jalan salajengna dina dua sajarah éta ditandaan ku kacindekan dua ratus dua puluh taun, anu ogé mangrupa ciri nubuat tina “tujuh waktu,” sabab titik awal tina dua

visi éta (chazon jeung mareh) ngawakilan hiji mangsa dua ratus dua puluh taun anu ngahubungkeun éta duanana.

Diterbitkana Alkitab King James dina taun 1611, dipormatkeunana pesen Miller sakumaha diterbitkeun dina koran Vermont Telegraph, dijieunna Déklarasi Kamerdikaan, jeung diterbitkeunnana The Time of the End dina majalah Our Firm Foundation, éta sadayana mangrupa publikasi. Mimiti jeung tungtung duanana mangsa dua ratus dua puluh taun ngagambarkeun hiji publikasi minangka waymark sajarah. Angka “dua ratus dua puluh” mangrupa lambang hiji patalina nubuat, sarta kaopat publikasi éta silih pakait ku sabab sarua mangrupa publikasi, sarta ogé ku pesen anu diwakilan minangka “nambahan pangaweruh” dina sajarahna masing-masing.

Alkitab dina taun 1611 ngagambarkeun panyampaian Injil ti karaton-karaton sawarga ka umat manusa. Amanat Miller ditempatkeun dina kerangka nubuat-nubuat waktu, sarta dua bagan suci dina Habakuk ngajadikeun écés katingali yén amanat Miller dipidangkeun sacara grafis ku garis-garis sajarah. “Vermont” hartina “gunung héjo”, sarta numutkeun ilham “héjo” téh lambang iman.

“Impén ieu méré harepan ka kuring. Tali héjo éta, dina pikiran kuring, ngalambangkeun iman, sarta kaéndahan jeung kasadérhanaan tina percaya ka Allah mimiti ngécés dina jiwa kuring.” Christian Experience and Teachings, 28.

Pesen Miller dipakukeun sarta ditepikeun ti garéja anu satia, sabab “gunung” dina poé-poé panungtung téh mangrupa “garéja”.

Jeung bakal kajadian dina poé-poé panungtungan, yén gunung tempat Bait PANGERAN bakal diteguhkeun di puncak gunung-gunung, sarta bakal diangkat leuwih luhur ti pasir-pasir; jeung sakumna bangsa bakal ngalir ka dinya. Jeung loba jalma bakal indit sarta maranéhana bakal nyarita, Hayu maranéh, urang naék ka gunung PANGERAN, ka Bait Allahna Yakub; sarta Mantenna bakal ngajar urang ngeunaan jalan-jalan-Na, jeung urang bakal leumpang dina tapak-tapak-Na: sabab ti Sion bakal medal hukum, jeung firman PANGERAN ti Yerusalem. Yesaya 2:2, 3.

Pesen ujian anu geus diformalkeun ku Miller asalna ti gereja anu satia, sarta terbitan anu disebut The Telegraph ngagambarkeun hiji pesen ti sawarga saperti halna King James Bible, sabab kecap “telegraph”, anu diwangun tina dua kecap Yunani, hartina hiji pesen ti kajauhan. Kecap kahiji (tele) hartina “jauh atawa ti kajauhan,” sarta kecap kadua (grapho), “nulis atawa nyatet.” Lamun dihiijikeun, éta hartina “nulis atawa ngirimkeun dina kajauhan.” Dina taun 1611, Allah, ngaliwatan penerbitan King James Bible, ngirimkeun pesen-Na ti sawarga, sarta dina ahir dua ratus dua puluh taun, pesen Miller, sakumaha mimiti diformalkeun dina taun 1831 dina Vermont Telegraph, ogé ngirimkeun pesen Allah ti sawarga. Éta pesen téh nya éta “paningkatan pangaweruh” anu dibuka dina “waktu ahir” dina taun 1798, anu tuluy ngahasilkeun hiji prosés ujian tilu léngkah pikeun generasi éta. Sajarah éta ngalambangkeun sajarah Future for America.

Déklarasi Kamerdikaan dina taun 1776 ngagambarkeun mimiti sato bumi dina Wahyu pasal tilu welas. Eta ngagambarkeun mimiti Amérika Sarikat, sarta ku kituna nandaan wates kamerdikaan dina ahir Amérika Sarikat. Pesen Future for America (sakumaha ngaranana nuduhkeun)

ngaidéntifikasi ahir anu geus dilambangkeun dina awal ngaliwatan medalna Déklarasi Kamerdikaan. Dua ratus dua puluh taun ti harita, dina taun 1996, palayanan anu geus ngahasilkeun majalah The Time of the End narima badan hukum anu saméméhna geus dingaranan Future for America. Dina taun éta, majalah The Time of the End, anu diwangun ku tulisan-tulisan anu kungsi dimuat dina publikasi anu disebut Our Firm Foundation, diterbitkeun.

Ngaran palayanan Future for America nyoko kana sajarah Déklarasi Kamerdikaan, sabab éta publikasi nandaan awalna Amérika Sarikat, sarta Isa salawasna ngagambarkeun tungtung ku awal. Judul publikasi éta, The Time of the End, nyoko boh kana “waktu ahir” dina taun 1989, boh ogé kana ahirna mangsa pamariksaan nalika Mikail nangtung. Amanat anu diformalkeun dina éta publikasi (Daniel pasal sabelas, ayat opat puluh nepi ka opat puluh lima), dibuka segelna ku rubuhna Uni Soviét dina taun 1989 (waktu ahir), sarta ayat-ayat anu dibuka segelna éta nampilkeun runtuyan sajarah anu maju ti taun 1989 nepi ka ayat kahiji pasal dua belas, anu nandakeun Mikail nangtung, sarta panutupan mangsa pamariksaan manusa.

Ti medalna Déklarasi Kamerdikaan, dina taun 1776, nepi ka medalna majalah The Time of the End, sarua jeung dua ratus dua puluh taun, sarta awal jeung ahirna nyanghareupan poko-poko nubuat anu sarua. Medalna The Time of the End disusun tina pasal-pasal anu mimitina geus dimedalkéun minangka artikel-artikel dina medalna Our Firm Foundation, sarta ngawakilan bebeneran nubuat yén tanpa pageuh nyekel bebeneran-bebeneran dasar tina gerakan Millerite (anu nyaéta “our firm foundation”), mustahil pikeun ngartos “paningkatan pangaweruh” dina “waktu ahir” taun 1989.

Tétenger anu digambarkeun minangka “wanci panungtungan,” jeung tétenger anu ngawakilan “pormalisasina” talatah dina sajarah-sajarah sajarah tina gerakan malaikat kahiji jeung katilu, duanana ngandung unsur-unsur nubuat ngeunaan “tujuh kali” dina Imamat dua puluh genep. Tétenger salajengna dina sajarah-sajarah sajarah éta nyaéta penguatan talatah, sakumaha ditandaan ku turunna boh malaikat tina Wahyu sapuluh, dina 11 Agustus 1840, atawa malaikat tina Wahyu dalapan welas, dina 11 Séptémber 2001. Kacumponan cilaka kadua tina Wahyu pasal salapan, ngadatangkeun malaikat tina Wahyu sapuluh ka handap, jeung kacumponan cilaka katilu tina Wahyu pasal sapuluh, ngadatangkeun malaikat tina Wahyu pasal dalapan welas ka handap.

Dina sajarah-sajarah anu sajarah, hujan panungtungan mimiti “nyerecep” dina titik nalika malaikat turun. Dina titik éta, pesen éta “dikuatkeun” ku paneguhan tina kajadian anu geus dinubuatkeun. Pikeun kaum Millerite, éta téh eureunna kakawasaan Ottoman dina panggenepan nubuatan waktu ngeunaan Islam tina Musibat kadua dina Wahyu pasal salapan, ayat lima welas. Pikeun gerakan saratus opat puluh opat rébu, éta téh “ngamurkana bangsa-bangsa,” hiji nubuatan ngeunaan Islam tina Musibat katilu anu aya dina waktu tarompet katujuh dina Wahyu sapuluh, ayat tujuh, anu digenepan nalika gedong-gedong jangkung Kota New York diruntuhkeun.

Masing-masing tina waymark utama dina sajarah-sajarah paralel miboga patalina langsung jeung karya Sang Wonderful Numberer, anu nempatkeun tandatangan-Na dina hubungan antara dua tetenjoan anu ngawakilan dua rébu tilu ratus taun jeung dua rébu lima ratus dua puluh taun. Para panjaga nubuat anu dihudangkeun dina waktu turunna malaikat ngagelebugkeun tarompet

pangling-eling anu ngawengku amanat ka Laodicea, anu dina taun 1856, dipatalikeun sacara langsung jeung dibukana meterai cahaya anu leuwih agung ngeunaan “tujuh kali.” Waymark dua meja Habakkuk, anu diwakilan ku bagan pionir 1843 jeung 1850, anu duanana sacara grafis ngagambarkeun “tujuh kali,” sumping di antara turunna malaikat jeung “kahuciwaan kahiji” dina unggal sajarah paralel.

Pananda jalan tina “waktu antosan” raket pisan patalina jeung ramalan anu gagal taun 1843, nyaéta hiji ramalan ngeunaan kasumponan boh dua rébu tilu ratus taun, jeung ogé dua rébu lima ratus dua puluh taun. Amanat Panyaur Tengah Peuting nyaéta pangenalan kana kasumponan anu baris geura datang tina dua mangsa waktu nubuat éta. “Panto” dispensasional anu katutup dina pananda jalan anu pamungkas nandakeun kasumponan dua mangsa nubuat éta, sarta nandaan tempat tarompet katujuh, atawa tarompet Yobel, mimiti disada. Unggal pananda jalan dina unggal sajarah raket pisan patalina jeung “tujuh kali,” sarta “tujuh kali” ngagambarkeun benang anu ngaitkeun dua sajarah éta jadi hiji, jeung duanana sajarah éta ngagambarkeun amanat hujan pungkasan.

Urang baris neraskeun ieu panalungtikan dina tulisan salajengna.

“‘Pikeun maranéhna anu kasandung ku pangandika, lantaran maranéhna teu taat,’ Kristus téh batu pikasandung. Tapi ‘batu anu dipiceun ku para tukang ngawangun, éta pisan anu dijadikeun batu juru.’ Saperti batu anu dipiceun, Kristus dina pancén-Na di dunya geus ngalaman dipopohokeun jeung dipikaniaya. Anjeunna ‘dihinakeun sarta ditampik ku manusa; saurang lalaki pinuh ku kasangsaraan, sarta wawuh kana kasedihan: ... Anjeunna dihina, jeung ku urang Anjeunna henteu dipianggap.’ Yesaya 53:3. Tapi waktuna geus caket nalika Anjeunna bakal dimulyakeun. Ku kabangkitan tina antara nu maraot Anjeunna bakal dinyatakeun ‘Putra Allah kalayan kakawasaan.’ Rum 1:4. Dina datang-Na anu kadua Anjeunna bakal dinyatakeun minangka Gusti langit jeung bumi. Maranéhna anu ayeuna rék nyalibkeun Anjeunna bakal ngaku kana kaagungan-Na. Di hareupeun jagat raya, batu anu dipiceun éta bakal jadi batu juru.”

“Jeung ka saha waé eta bakal tumiba, eta bakal ngagiling anjeunna nepi ka jadi bubuk.” Bangsa anu nampik Kristus moal lila deui bakal nyaksian kotana jeung bangsana diruksak. Kamulyaan maranéhna bakal diremuk, sarta paburencay kawas lebu di hareupeun angin. Jeung naon anu ngancurkeun urang Yahudi? Eta téh batu anu, upama maranéhna ngawangun di luhurna, bakal jadi kaamanan maranéhna. Eta téh kahadéan Allah anu dihina, kabeneran anu dipiceun, rahmat anu diremehkeun. Manusa nempatkeun dirina ngalawan Allah, sarta sagala anu sakuduna jadi kasalametan maranéhna jadi robah jadi kabinasaan maranéhna. Sagala anu diparentahkeun ku Allah pikeun kahirupan ku maranéhna kapanggih jadi pikeun maot. Dina panyaliban Kristus ku urang Yahudi geus kakandung karuksakan Yerusalem. Getih anu ditumpahkeun di Kalvari téh jadi beurat anu ngagolérkeun maranéhna kana karuntuhan pikeun dunya ieu jeung pikeun dunya anu bakal datang. Kitu deui bakal kajadian dina poé ahir anu agung, nalika pangadilan bakal tumiba ka jalma-jalma anu nampik kana rahmat Allah. Kristus, batu sandungan maranéhna, harita bakal némbongan ka maranéhna salaku gunung pangbales. Kamulyaan pameunteuna-Na, anu pikeun jalma-jalma bener téh hirup, bakal jadi seuneu anu ngaduruk nepi ka béak pikeun jalma-jalma jahat. Ku sabab kanyaah anu ditampik, rahmat anu dihina, nu dosa bakal dibinasakeun.

“Ku rupa-rupa ilustrasi jeung pangéling-ngéling anu diulang-ulang, Yesus némbongkeun naon anu bakal jadi akibatna ka urang Yahudi ku sabab maranéhna nampik Putra Allah. Dina kecap-kecap ieu Anjeunna keur nyarita ka sakumna jalma dina unggal jaman anu nolak narima Anjeunna minangka Jurusalametna. Unggal pangéling téh ditujulkeun ka maranéhna. Bait Allah anu dinajiskeun, anak anu henteu taat, patani-patani palsu, tukang-tukang ngawangun anu ngahina, miboga padananna dina pangalaman unggal jelema dosa. Lamun manéhna henteu tobat, hukuman anu ku éta hal-hal diprayogikeun bakal jadi bagianna.” *The Desire of Ages*, 599, 600.